

UCHWAŁA
Nr 7/X/2021
Rady Naukowej Instytutu Filologii Polskiej
z dnia 27 października 2021 r.
o odmowie nadania stopnia doktora habilitowanego
dr Idze Lehman w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo

§ 1

Rada Naukowa Instytutu Filologii Polskiej, działając na podstawie art. 18a ust. 11 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r. poz. 1789, z późn. zm.) w zw. z art. 179 ust. 1-2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1669, z późn. zm.) oraz art. 63 ustawy z dnia 16 kwietnia 2020 r. o szczególnych instrumentach wsparcia w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. z 2021 r. poz. 737, z późn. zm.), po zapoznaniu się z pełną dokumentacją sprawy, w tym recenzjami oraz uchwałą Komisji habilitacyjnej zawierającą opinię w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego, odmawia nadania dr Idze Lehman stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie językoznawstwo.

§ 2

Tytułem uzasadnienia podjętej Uchwały wskazuje się, że w dyskusji poprzedzającej podjęcie niniejszej uchwały podniesiono następujące argumenty „przeciw” nadaniu stopnia:

- 1) przy ocenie publikacyjnego dorobku Habilitantki należy wziąć pod uwagę osiągnięcie główne w postaci monografii, jak i pozostałe publikacje. O ile sama książka jako dzieło autonomiczne zasługuje na ocenę pozytywną, to już kontekst innych publikacji, a szczególnie to, w jakiej relacji pozostają one w stosunku do monografii, powoduje negatywną ocenę całości dokonań naukowych;
- 2) wniosek Habilitantki budzi zastrzeżenia natury etycznej. Daje się zauważyć nierzetelność w referowaniu przez Habilitantkę jej osiągnięć, np.: przedstawiła siebie jako głównego wykonawcę w projekcie badawczym Horyzont 2020, podczas gdy projekt ten w ogóle nie uzyskał finansowania; ponadto 6 z 7 artykułów opublikowanych w czasopiśmie z listy ERICH, co samo w sobie jest dużym osiągnięciem, ukazało się w periodyku, w którym Habilitantka jest asystentką redaktora naczelnego i redaktorką naukową zeszytów;
- 3) wniosek Habilitantki nosi znamiona pośpiechu i niestaranności. Tytuły niektórych prac były podane niedokładnie i zostały przekreślane. Można odnieść wrażenie, że Habilitantce zależało na wszczęciu postępowania za wszelką cenę kosztem pewnych postaw nielicujących z etyką, w tym zarzut

autoplagiatu (na podstawie podobieństwa monografii do niektórych innych publikacji). Takie pozamerytoryczne zachowania nie powinny być promowane;

4) mimo tego, że dorobek Habilitantki otrzymał formalnie tylko jedną negatywną recenzję, nie należy sądzić, że pozostałe przyjmują dorobek bezkrytycznie; również w pozostałych recenzjach pojawiają się poważne zarzuty. Podkreśla się w nich mianowicie, że w częściach referujących uwzględniana jest „niejednorodna” (dosł. „od Sasa do lasa”) literatura, prawdopodobnie znana Habilitantce z drugiej i trzeciej ręki, gdyż nie ma dokładnych odesłań do stron czy rozdziałów. Pominięte są najnowsze publikacje, a to zafałszowuje obraz obszaru badawczego. Uwzględniony został pewien model w wersji wcześniejszej, a nie wzięto pod uwagę jego późniejszej modyfikacji. Zastrzeżenia recenzentów budziło użycie testów statystycznych, a są to zarzuty natury metodologicznej. Choć należy docenić działalność organizacyjną Habilitantki, to jednak habilitacja ma przede wszystkim charakter naukowy, a zatem nawet najlepszy organizator, jeśli jest nierzetelny badawczo, nie będzie dobrym pracownikiem naukowym, odpowiedzialnym promotorem prac doktorskich, recenzentem innych osiągnięć, ponieważ sam siebie usprawiedliwia z różnych zachowań, które nie powinny mieć miejsca w pracy naukowej (patrz pkt 2 powyżej i pkt 5 poniżej);

5) Habilitantka przedłożyła oświadczenie, w którym przyznała, że kilka parafraz wcześniej opublikowanych treści posłużyło jej do wzbogacenia argumentacji w celu udowodnienia postawionych w książce tez. Powołanie się na myśli sformułowane we wcześniej opublikowanych artykułach jest udokumentowane w bibliografii książki, ale Habilitantka przyznaje w swoim oświadczeniu jednak, że w kilku przypadkach nie umieściła w treści książki odsyłaczy do zawartości artykułów, w których wcześniej pisała na podobne tematy. Można jednak mieć wątpliwości, czy były to rzeczywiście parafrazy, a nie dosłowne autocytowania, czy te treści były sporadyczne, i z jakich powodów, a ponadto w jakim celu takie oświadczenie w ogóle autoryzowała.

§ 3

Niniejsza uchwała jest nieostateczna. Zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki od uchwały tej przysługuje prawo wniesienia odwołania do Rady Doskonałości Naukowej w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia za pośrednictwem Rady Naukowej Instytutu Filologii Polskiej.

Dyrektor Instytutu Filologii Polskiej

prof. dr hab. Małgorzata Karwatowska

